

търба сега за сега да са остави на стърна... Ние желаемъ пълна слобода и затова нещемъ да ни са покорява и да ни робува други, така сжщо нещемъ и ние да се покоряваме и робуваме другому... Погледайте на Швейцария и Америка и вие ще видите, че счастье то човѣческо са заключава не на скиптеръ и тронъ, не на корона и монархия, а на чиста човѣческа слобода. А има ли посчастливъ народъ отъ Американци-те и Швейцарци-те? Азъ отговарямъ: „нема...“ И така, мои братия Бжлгаре и Сръбе, Ромуне и Гржци подайте ржка ѳединъ други му...“

Малко слѣдъ това, Каравеловъ излѣзе съ „Свобода“, появата на който вѣстникъ е свързана съ дѣятелността на Левски и съ пропадането на дуалистическата политика. Дуалиститѣ и цариградското правителство бѣха вече изпаднали въ противорѣчие съ дѣйствителността; нито политиката имъ, нито координираниитѣ имъ дѣйствия, които се срѣщаха въ желанието да се запази цѣлостъта на една гнила държава, каквато бѣше османската, не обѣщаваха ширина за економическото развитие и за лична свобода. Когато Каравеловъ набѣлѣжи горнитѣ идеи въ своя апелъ личността бѣше отдавна съзнала необходимостъта отъ повече политически рахатлъкъ — ако бихме могли така да кажемъ. Тая нужда можеше да се покрие само съ „пълна“ и „свършенна“ свобода. Ето защо, пишеше Каравеловъ, „ние искаме всичко или нищо, ние искаме пълна свобода“.1) „Всичкитѣ народи въ Европа се намиратъ днесъ въ движение, всѣко племе иска да върви напредъ, всѣка народностъ иска да живѣе самостоятелно, всѣки човѣкъ желае да се управлява по своята воля, да се ржководи въ живота си свободно съ своитѣ лични и общественни потребности и не иска да му сѣдятъ на вратътъ от-

1) в. Свобода, 1869. г. бр. 48. стр. 378.